

De antwoorden is de fantastisch ontvangen tweede roman van Catherine Lacey.

Een Tom Cruise-achtige acteur wil met een duur experiment de perfecte liefde construeren. Een team onderzoekers stelt een harem voor hem samen, waarin elke vrouw een andere rol vervult. Een Boze Vriendin om ruzie mee te maken, een Moederlijke Vriendin om zijn was te doen, een Banale Vriendin om mee te hangen.

Mary Parsons, opgegroeid in een strengreligieuze, wereldvreemde familie, wordt zijn Emotionele Vriendin. Ze is degene met wie hij een intimiteit vindt die recht tegen de opzet van het onderzoek dreigt in te druisen. Is dit de liefde waar hij al die tijd naar op zoek was? Maar dan grijpt het team in en lijken de acteur en Mary gijzelaars van hun eigen experiment te worden.

De antwoorden is een roman over moderne liefde en de absolute onmaakbaarheid ervan.

Catherine Lacey

DE
ANTWOORDEN

DAS MAG UITGEVERS

Catherine Lacey (1985) werd geboren in Tupelo, Mississippi. Haar werk is vergeleken met dat van Elena Ferrante en James Salter. In 2016 verscheen de vertaling van haar debuutroman *Niemand is ooit verloren*, die onder andere ‘de pageturner van het jaar’ (*JAN*) en ‘*Gone Girl*, maar dan literair’ (*Vanity Fair*) werd genoemd. Ze werd uitgeroepen tot een van *Granta Magazine*’s Best Young American Novelists en won een Whiting Award. Momenteel woont ze in Chicago.

Eerste druk: januari 2018

© 2018, Das Mag Uitgevers

Oorspronkelijke titel: *The Answers*

© 2017, Catherine Lacey

Nederlandse vertaling: Gerda Baardman en Mirko Stuiveling

Ontwerp: Lyanne Tonk, Frank Martens

Productiebegeleiding: Tim Beijer

Auteursfoto: Willy Somma

NUR 302

www.dasmag.nl

www.catherinelacey.com

De antwoorden

Er was ten minste één morgen, al was het maar een paar uur, dat ik er zeker van was dat alles wat me ooit echt zou kunnen overkomen, me al overkomen was. Ik werd overdwers in bed wakker, hoefde nergens naartoe, had niks nodig, verwachtte geen bezoek, hoefde geen mens te bellen. Ik keek hoe rode thee trok in heet water. De mok verwarmde mijn handen. Ik dacht dat het voorbij was.

Toen ik de gordijnen opendeed stond ze midden op straat, intens starend naar mijn raam op de eerste verdieping alsof ze precies geweten had waar ik was, waar ik had gewacht op dit moment. Onze blikken ontmoetten elkaar – Ashley.

De thee gleed uit mijn handen, spatte uiteen en brandde mijn voeten.

Ik probeer niet meer zo zeker te zijn.

Deel

Een

Een

Ik kon geen kant meer op. Zo gebeuren die dingen gewoonlijk, zo vestigt iemand uiteindelijk haar laatste hoop op een vreemde in de hoop dat wat die vreemde met haar zal doen datgene is wat er met haar gedaan moest worden.

Al zo lang was ik iemand geweest die het nodig had dat andere mensen dingen met me deden en al zo lang had niemand het juiste met me gedaan, maar nu loop ik alweer op mezelf vooruit. Dat is een van mijn problemen, zeggen ze, op mezelf vooruitlopen, dus heb ik geprobeerd een manier te vinden om achter mezelf aan te lopen, om langzaam en rustig met mezelf te zijn, zoals Ed vroeger. Maar natuurlijk lukt me dat niet goed, kan ik niet precies zijn wie Ed voor me was.

Er zijn bepaalde dingen die alleen andere mensen met je kunnen doen. Voor Pneuma-adaptieve Kinesthesie, PAK – wat Ed met mensen doet – heb je één persoon nodig die het wéét en een ander persoon (mij in dit geval) die daar maar ligt en het niet weet.

Eigenlijk weet ik nog steeds niet wat Pneuma-adaptieve Kinesthesie precies is, alleen maar dat het me weer beter heeft gemaakt (of weer beter gemaakt lijkt te hebben). Tijdens onze sessies liet Ed soms zijn handen boven mijn lichaam zweven, chantend of neuriënd of zwijgend terwijl hij vermoedelijk onzichtbare delen van me bewoog, herschikte of heelde. Hij legde stenen en kristallen op mijn gezicht, mijn benen, drukte of verdraaide soms pijnlijk plezierig een bepaald deel van mijn lichaam, en hoewel ik niet begreep hoe dit alles de verscheidene ziekten uit mijn lichaam kon wegnemen, bracht het ontegenzeggelijk verlichting.

Ik had een jaar aan ondiagnosticeerbare ziekten geleden in bijna ieder lichaamsdeel, maar na slechts één sessie met Ed, negentig minuten waarin hij me nauwelijks aanraakte, kon ik bijna vergeten dat ik een lichaam was. Wat was dat een luxe, niet overweldigd te worden door verval.

Chandra had PAK voorgesteld, noemde het *feng shui voor het energetisch lichaam, een guerrillaoorlog tegen negatieve vibes*, en hoewel ik soms sceptisch was over Chandra's gepraat over *vibes*, moest ik haar deze keer gelijk geven. Ik was zo lang ziek geweest dat ik het geloof dat ik weer beter zou kunnen worden bijna was kwijtgeraakt, en ik was bang voor wat ervoor in de plaats zou kunnen komen als het volledig verdween.

Technisch gezien, legde Chandra uit, *is PAK een vorm van neuro-fysio-qi lichaamswerk, een relatief*

obscure techniek, op het randje van de voorhoede of op het randje van het randje, afhankelijk van wie je het vraagt.

Het probleem was, zoals altijd, onzichtbaar. Het probleem was geld.

Ik had minimaal vijfendertig PAK-sessies nodig, à 225 dollar per stuk, om een PAK-kuur te voltooien, wat betekende dat een complete behandeling me evenveel zou kosten als een halfjaar huur voor dat slecht verlichte, grillig gevormde eenkamerappartement dat ik al jaren had (niet omdat ik het er zo fijn vond – ik had er een pesthekel aan – maar omdat iedereen zei dat het een koopje was, te goed om te laten lopen). En ook al betaalde het reisbureau heel behoorlijk, de maandelijkse creditcardafbetalingen, studieschuldaflissingen en de stortvloed van doktersrekeningen van vorig jaar brachten mijn banksaldo iedere maand terug tot enkele centen of in de rode cijfers, terwijl mijn schulden alleen maar leken te groeien.

Op een grimmige morgen ontbeet ik, uitgehongerd en platzak, met de laatste restjes uit mijn keukenkastje (een blikje tomatenpuree gemengd met ansjovis die enigszins over de datum was) en voor mijn avondeten hare-krishna'de ik vaak, liet mijn schoenen en eigenwaarde bij de deur achter om Krishna te eren (de god, voor zover ik begreep, van manisch gechant en vegetarisch voedsel van gaarkeukenniveau). Tegen het vierde of vijfde Liefdesfeest, witte tilak op mijn voorhoofd, pasta die uit eigen beweging op het

metalen bord rondwriemelde alsof de sliertjes tot leven waren gekomen, wist ik dat de grenzeloze liefde van Krishna nooit genoeg voor me zou zijn – hoe hongerig of blut of verward ik ook zou worden. Een paar dagen later leek reageren op die advertentie voor een inkomstengenererende ervaring op het prikbord van de natuurvoedingswinkel mijn enig overgebleven optie te zijn; dat op de een of andere manier het weggeven van het overschot van mijn leven de beste manier was om een echt leven terug te krijgen.

Een heel jaar lang had ik geen leven gehad, alleen symptomen. Eerst heel gewone – hardnekkige hoofdpijnen, rugpijn, aanhoudende maagklachten – maar naarmate de maanden verstreken werden ze steeds vreemder. Aanhoudend droge mond en gevoelloze tong. Uitslag over het hele lichaam. Mijn benen bleven in slaap vallen, waardoor ik strandde op kantoor, in bad of bij een bushalte, terwijl de M5 aankwam en vertrok, kwam en vertrok. Op een bepaald moment brak ik op de een of andere manier in mijn slaap een rib. Er kwamen van die vreemde bulten op mijn huid, die verschenen en verdwenen als schildpaddenkopjes die in een vijver aan de oppervlakte komen en weer onderduiken. Ik kon maar drie of vier uur per nacht slapen, dus probeerde ik tijdens mijn lunchpauze te dutten, voorhoofd op het bureau, op de dagen dat ik geen afspraak bij de dokter had. Ik vermeed spiegels en oogcontact. Ik stopte met meer dan een week vooruitplannen.

Er waren bloedonderzoeken en nog meer bloedonderzoeken, CAT-scans en biopsieën. Er waren zeven specialisten, drie gynaecologen, vijf huisartsen, een psychiater en een grijpgrage chiropractor. Chandra sleepte me mee naar een acupuncturist die beroemdheden behandelde, een spiritueel chirurg en een vent die stinkende poeders verkocht vanuit het achterkamertje van een viswinkel in Chinatown. Er werd geprikt, getest, gekotst enzovoort.

Het is gewoon stress, zei iemand, maar het kon ook kanker zijn of een zeldzame auto-immuunziekte of een psychische aanval of pure neurose, allemaal in mijn hoofd – *maak je gewoon niet zo'n zorgen – probeer er niet aan te denken*.

Een dokter zei: *Tja, het is ook altijd wat met zo'n lichaam*, zuchtte en klopte me op mijn schouder, alsof het een soort grap was die we allemaal wel kenden.

Maar ik wilde geen grap, ik wilde antwoorden. Ik bleef staan bij etalages van handlezers en helderzienden. Ik liet Chandra een paar keer mijn tarot leggen, maar het was steeds slecht nieuws – zwaarden en dolken en demonen en Magere Heinen. *Ik ben er nog niet zo goed in*, zei ze, maar ik wist dat dat niet zo was. Ik hield mijn stuiptrekkende benen tegen mijn borst, kin tegen knieën, en voelde me een kind, nietig door alles wat ik niet wist.

Ik ging een paar keer bijna bidden, maar alles voelde al onbeantwoord genoeg en ik hoefde de stilte niet in een ander kader te plaatsen.

Iets in de genen of een gevolg van verkeerde keuzes

zou je kunnen rationaliseren, maar het kon ook gewoon ongelooflijk veel pech zijn – zinloos, of een karmische klap in je gezicht – die je in zekere zin had verdiend. Mijn ouders zouden hebben gezegd dat het gewoon deel uitmaakte van *Zijn plan*, maar volgens hen viel alles daar natuurlijk onder. Hoe iemand ramspoed wil verklaren, is niet belangrijk – dat weet ik nu. Als het leven kut is, maakt het niet uit welke lul er verantwoordelijk voor is.